

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 64782/12

כ"ה

בבית הדין הרבני האזורי אשקלון

לפני כבוד הדיינים:

הרב ישי בוכריס, הרב שמעון לביא, הרב דניאל כ"ץ

התובע: [REDACTED] ת"ז [REDACTED] (ע"י ב"כ עו"ד אור עזריה)
נגד
הנתבעת: [REDACTED] ת"ז [REDACTED] (ע"י ב"כ עו"ד שרית ישר)

הנדון: הפחתת/ביטול מזונות

פסק - דין

כפני בית הדין תביעה להפחתת מזונות הילדים.

הצדדים הינם בני זוג לשעבר, התגרשו בתמוז תש"ע, יולי 2010, ולהם באותה העת שני ילדים קטינים.

בתאריך כ"ה בטבת תשס"ט 21/01/2009 ניתן פסק דין זמני למזונות המעמיד את סכום המזונות ע"ס של 3600 ₪ לחודש. בתאריך כ"א באדר תשס"ט 17/03/2009 ניתנה הבהרה בתיק תביעת המזונות ומותיר את סכום המזונות על סך של 3600 ₪ לחודש.

הצדדים התנהלו לפי פסק דין זה למרות היותו זמני ואף לא אחד מהם ביקש לשנותו בפסק דין קבוע. כך עד לתאריך 09/03/2017.

בתאריך זה עתר האב לבית הדין ותביעתו להפחתת מזונות כללה מספר עניינים.

א. להפחית סכום של 500 ₪ שנקבע בהוצאות למטפלת לבן נועם הקטין שבאותה העת אכן היה זקוק למטפלת, אולם כיוון שעתה הוא בגיל 8.5 יש להפחית את סכום זה.

ב. עוד טען האב כי הבת יוכל בגרה וסכום המזונות שנקבע לצרכיה בסך של 1200 ₪ יש לבטלו.

ג. עוד ביקש האב להפחית בסך של 800 ₪ נוספים המהווים 10% משכר הדירה.

נקבע מועד לדיון בתביעה זו לתאריך כ"ב בתמוז תשע"ז 16/07/2017.

בדיון זה האב לא היה מיוצג והאם הייתה מיוצגת.

האב טען את טענותיו שכתב בכתב, בדיון בעל פה וכשנשאל אם כן כמה הוא סבור שהוא צריך לשלם עבור מזונות ילדיו? ענה לבן הקטין 1400 ₪ ולבת הבגירה 1/3 מחיובה. ולדבריו יצא אפוא שהוא חייב 1400 ₪ + 350 ₪ ובסך הכל 1750 ₪.

האם טענה כי אכן בתה בתאריך 03/08/2017 תהא בגיל 18 והיא מבינה שיש להפחית אם סכום חיובה לשליש. אולם לדבריה ישנם גורמים אחרים שצריך לקחת אותם בחשבון.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לדברי האם צודק האב שהמזונות שנפסקו בשנת 2009 היו בפסק דין זמני, אך כיוון שאף לא אחד מהם עתר לבית הדין לשנותו, נסגר התיק לאחר זמן מסוים, ושני ההורים הסכימו בשתיקה לסכום זה של מזונות.

הדברים הנוספים שיש לקחת בחשבון לדברי האם הם:

א. הסדרי הראייה שנקבעו לא קוימו בפועל והאב לקח את בנו למפגש אחת לשלושה שבועות. כל פעם שהייתה האם זקוקה לצאת לסידור היה עליה לדאוג לשמירת הילד בתשלום, גם חוגים כמו כדורגל שילמה לבדה. בחופשות ובחגים לא לקח את הילדים וכל נטל גידול הילדים נפל עליה.

ב. שכירות הדירה שהיא שוכרת כעת עומדת על סכום של 3000 ₪ לחודש.

בית הדין ביקש לשוחח עם כל צד בנפרד והוצע לצדדים להסכים על סכום מסוים למזונות והרחבת הסדרי הראייה לאחר שיפתח תיק גם להחזקת הילדים. האב התלבט מאוד מאוד וטען שהוא אינו מיוצג והוא חפץ לדחות את הדיון.

בית הדין קיבל באופן עקרוני את בקשת האב והבהיר לצדדים כי עליהם לפעול מבחינה משפטית בצורה נכונה דהיינו האב יעמיד לעצמו ייצוג משפטי והאם אם היא חפצה בכך תפתח תיק להחזקת ילדים על מנת לבחון אפשרות להרחבת הסדרי הראייה של הבן עם האב וכן תפתח תיק למזונות כרי שבית הדין ידון עתה במזונות קבועים. (בנוסף עלה מתוך דברי האישה כי לאחר הגירושין הם חיו ביחד ולמרות הכחשת האב בית הדין הורה לערוך גט לחומרא וזה אכן נעשה).

לאחר ששמע האב שהדיון בהפחתת מזונות קיבל תפנית ועתה האם תדרוש הרחבת המפגשים וכן עמידה על קביעת מזונות לילד בפסק דין קבוע לפי התנאים הנוכחיים, ביקש האב לידע אם יסכים להצעת בית הדין בזה יסתיים העניין.

בית הדין הבהיר שבעניין המזונות יסתיים העניין, ובעניין זמני השהות יוסדר היום בשבוע בצורה קבועה יותר.

האב יצא להתייעץ עם אשתו הנוכחית ואולי עם מאן דהוא נוסף באמצעות הטלפון וחזר לאחר זמן והצהיר שהוא מקבל את הצעת בית הדין. גם האישה קיבלה את הצעת בית הדין. ובהחלטת בית הדין נכתב כדלקמן:

ל חר שמיעת הצדדים, ביה"ד הציע שה ב ישלם סך של 3,000 ₪ לחודש החל מחודש ינו ר 2018, כך שיקבע ש - 2,500 ₪ הם עבור הבן ו - 500 ₪ עבור הבת הגדולה עד הגיע הבת לגיל 21.

סכום זה הינו גלובלי הכולל בתוכו גם מדור בכל סכום שיה , וגם מחציות כמקובל וגם השתתפות ה ב בזמנים של זמני שהות מקובלים שהבן ל צלו.

הצדדים הסכימו להצעת ביה"ד.

יש להמצי הסכם כולל המסדיר ת ההסכמות.

ה ב יפגוש ת בנו פעם בשבוע ב ופן קבוע ביום קבוע מהשעה 16:00 ועד השעה 20:00.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב. ה ב י ק ח ת ב נ ו ח ח לשלוש שבחות ביום שישי שעתיים לפני השבת ויחזירו כשעה חר צ ת השבת.

ג. ה ב ישלם עד דצמבר 2017 (כולל) סך של 3,600 ₪ לחודש עבור מזונות ילדיו, ומינו ד 2018 סך של 3,000 ₪, כ עד 2,500 ₪ הם עבור הילד ו - 500 ₪ עבור הבת הגדולה, עד הגיעה לגיל 21.

בהגיע הבן לגיל 18 ו סיום התיכון המ וחר מבין השניים, יעמוד סכום מזונותיו על סך של 800 ₪, עד הגיעו לגיל 21 ו סיום השירות הצב י המ וחר מבין השניים.

החלטה זו כללה בחלקה את הצעת בית הדין לצדדים ואף קבעה חלוקת זמני שהות רחבה יותר מבעבר, כיוון שהצעת בית הדין הייתה כרוכה במספר עניינים:

א. מזונות הקטין כולל מדור וכולל מחציות וכולל תשלומים חריגים.

ב. מזונות הבת מגיל 18 ועד גיל 21.

ג. הרחבת הסדרי הראייה בימי חול.

ד. הסדרת המפגשים בשבתות.

ביקש בית הדין שהצדדים ימציאו הסכם בכתב המסדיר את כל ההסכמות הללו.

בתאריך 15/08/2017 הוגשה בקשה לסגירת התיק על ידי התובע באמצעות ב"כ הגב' עו"ד אור עזריה. חלק מתוכן הבקשה לא היה מדויק כמו למשל שבית הדין קיים דיון בתיק של מרשה על אף שהיה סגור.

כמובן שטענה זו אינה נכונה כלל וכלל, כנראה שעורכת הדין שגתה בקריאת פרוטוקול הדיון, הכוונה הייתה שתיק המזונות שהוא נשוא התביעה בשנת 2009 נסגר בשל חוסר פעילות משני הצדדים. התביעה הנוכחית שהוגשה על ידי מרשה כתביעה להפחתת מזונות הייתה תביעה בצורה מסודרת, דהיינו נפתח תיק, נקבע מועד לדיון והתקיים דיון. עוד טענה ב"כ התובע שהתובע לא היה מיוצג.

אין ספק שכך היה, והתובע אכן לא היה מיוצג, אולם כמובן הוא בחר שלא להיות מיוצג והוא כמגיש התביעה יכול היה לבחור אחרת.

יתר על כן בדיון כאשר העלה התובע טענה זו של חוסר ייצוג הסכים בית הדין לדחות את הדיון ובלבד שלאחר מספר חודשים יפעלו הצדדים בצורה נכונה מבחינה משפטית דהיינו לכל תביעה של מי מהם לפתוח תיק מתאים. וכאשר הבין התובע שיש אפשרות שזמני שהות שלו עם הקטין יגדלו באופן משמעותי וגם סכום המזונות לא יעמוד בדיוק על הסכום שהוא חושב גם אם יצומצם, החליט לאחר שהתייעץ לקבל את הצעת בית הדין. כמובן כל הפרטים הללו הושמטו מבקשת ב"כ התובע.

עוד טענה ב"כ התובע מספר טענות לגופו של עניין שאין מקום לדון בהם כאן שנושא הדיון ופסק הדין זה הוא אחר וכפי שיבואר להלן.

בסוף הבקשה מבקשת ב"כ התובע לנהל דיון לגופו של עניין והאב אינו מסכים לכל הצעה אחרת וחוזר בו מהסכמתו שניתנה בבית הדין, אלא אם כן יצליחו הצדדים לגבש הסכם חדש תוך עשרה ימים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין העביר את בקשת התובע כאמצעות ב"כ, לתגובת ב"כ האישה. והיא העמידה את הדברים על דיוקם גם בעניין התיק הסגור שהכוונה לתיק המזונות שנידון בעבר ולא לגבי התיק הנוכחי אותו פתח האב, וכן גם לגבי אי ייצוג התובע וההתייעצויות שערך בטרם קיבל החלטה לקבל את הצעת בית הדין, והסיבות לקבלתה.

לאחר הבקשה והתגובה קבע בית הדין לשמוע את הצדדים ואת ב"כ בטענותיהם כעת בעניין ההסכמה שהושגה בבית הדין.

בתחילת הדיון הבהיר בית הדין את המצב המשפטי שעיקרו הוא שהתובע עתר להפחתת מזונות. בדיון שנקבע לשם בירור העניין הוצעה הצעה על ידי בית הדין, שני הצדדים קיבלו אותה לאחר התייעצות שארכה זמן לא מבוטל וכן פורטו מה הן טענות הצדדים כעת.

התובע טען: "אני באתי להפחית מזונות על ילדה שהיא בת 18 כבר, והגיעו איתי למקומות שלא תיארתי, הייתי מכולכל, לא הבנתי מי נגד מי וכו'".

תוך כדי התביעה התכררה הטענה החדשה והיא שהתובע מבקש לחזור בו מההסכמה שהושגה בבית הדין והוא מבקש לדון בעניין המזונות לגופו של עניין, בשלב זה הגדיר בית הדין את הדיון ואת השאלות המשפטיות.

בית הדין: משורה 68-81 פרוטוקול הדיון ב"כ התובע טענה שעל אף שהצדדים הופיעו בפני בית הדין וקיבלו את הצעת בית הדין לאחר התייעצות, ועל אף שהדברים נכתבו בפרוטוקול הדיון ובהחלטת בית הדין, כיוון שהצדדים נשלחו לכתוב הסכם הכולל בתוכו ההסכמות וכיוון שהם לא חתמו על הסכם כזה, הרי שאין בפני בית הדין הסכם חתום ומאושר ועד אז אין לדברים תוקף. בנוסף טענה ב"כ התובע שההסכמה הושגה תוך לחץ של התובע ומשום כך היא פגומה.

מאידך ב"כ הנתבעת טענה שהתובע אמר את דבריו, ומשום כך הופחת סכום המזונות מסך של 3,600 ₪ לסך של 3,000 ₪ לחודש, והבחירה של האב לקבל את הצעת בית הדין הייתה בשל העובדות הידועות לו.

בסופו של דבר הוגדרה המחלוקת המשפטית והיא, האם ההסכמה של הצדדים בבית הדין מחייבת ועל אף שבית הדין שלח את הצדדים לכתוב את כל ההסכמות בכתב זהו פרט טכני ואינו מעכב בתוקף ההסכמה, או שהוא פרט מהותי וכל עוד לא נחתם ההסכם שבין הצדדים אין גמירות דעת וההסכמות על אף שניתנו בבית הדין אינן מחייבות מבחינה משפטית.

הצדדים התבקשו לכתוב סיכומים כאשר לשאלה המשפטית, הסיכומים הוגשו ואין בהם כל חידוש לא מבחינה הלכתית ולא מבחינת החוק ולא צורפו כל תקדימים משפטיים.

דיון והכרעה

בטרם נדון בעניין תוקפן של ההסכמות המובעות בפני בית הדין, נבהיר כי ברור לחלוטין שההוראה לכתוב את ההסכמות בצורה של הסכם הינה צורך טכני בלבד. הוראה זו ניתנה בשל העובדה כי פרט להסכמה על סכום המזונות נקבעו בה גם הסדרי הראייה מחודשים וכן קביעה של שעות מסוימות בסופי שבוע בהן לוקח האב את הבן. פרט לכך נקבע מהו הסכום שמשלם האב עבור הבן ומהו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הסכום עבור הבת וכיוון שהיו לכל הפחות ארבעה סעיפים בהסכמות חפץ בית הדין שהדברים יכתבו בצורה משפטית נכונה בנינוחות ולא תחת לחץ של דיונים בבית הדין.

אין ספק שההסכם לא בא כהסכם רגיל שהוא המחייב מבחינה משפטית, הראיות לכך מגוף הדיון ברורות לחלוטין, שהרי כאשר טען האב כי הוא אינו מיוצג, קיבל בית הדין את הטענה והבהיר כי הדיון יידחה ובלבד שכל הנקודות שעלו לדיון בבית הדין יבואו בדרך נכונה, דהיינו שיפתח תיק להחזקת הילדים ולגיבוש חלוקת זמני שהות הוגנים. כמו כן הובהר שבפעם יש לקבוע מועד לפסיקת מזונות קבועים ולצורך כך יש לקחת בחשבון, חיוב מדור, מחציות, תשלומי חינוך ורפואה חריגים, הוצאות עבור חוגים וקייטנה וכדומה.

בשלב זה של הדיון ביקש האב להתייעץ, יצא מאולם בית הדין ולאחר זמן בחזרו לבית הדין שאל שאלת הבהרה: "אם אני אסכים להצעה, כל השאר נשאר אותו דבר". ורק לאחר הבהרת בית הדין הסכים להצעה. אם הכוונה הייתה שלאחר צאתם מבית הדין יחליטו אם לקבל את ההצעה אם לא יוצא איפה שהוא לא קיבל את ההצעה אלא ביקש שלעת עתה יוחלט על האלטרנטיבה שהציע בית הדין דהיינו לקבוע מועד לדיונים בכל שאר העניינים.

גם מניסוח בית הדין בהחלטה שנכתבה מייד לאחר הדיון נקבע כך: "יש להמציא הסכם כולל המסדיר את ההסכמות" לא נאמר בהחלטת בית הדין שהצדדים יגבשו הסכם על בסיס הצעת בית הדין אלא ימציאו הסכם המסדיר את ההסכמות.

סוף דבר, ברור לחלוטין שהאב הבין היטב שבבית הדין הסכמתו להצעה הינה הסכמה לכל דבר ורק החלק הטכני של כתיבת ההסכמות נותרה בשל צרכים של בית הדין.

ועתה נדון בעניין העיקרי והוא האם ההסכמות המובעות בפני בית הדין, ובית הדין מקבלם בלא קניין ובלא חתימת הצדדים מחייבות מבחינה משפטית.

ידוע לכל שכמעט ללא יוצא מן הכלל נוהג בית הדין לאשר הסכם גירושין כולל כאשר הוא כתוב וחתום ואף נערך על כך קניין סודר.

למרות זאת, ישנם מקרים רבים שבהם ישנה תביעה רכושית בלבד או תביעת מזונות, שבהם מגיעים הצדדים להסכמה בסיוע בית הדין או בלעדיו והדברים נאמרים בבית הדין, ובית הדין נותן להם תוקף של פסק דין ללא הסכם כתוב וחתום וללא קניין סודר, נבאר מהו מקור דין זה.

כשולחן ערוך חושן משפט סימן כ"ב סעיף א' בעניין קבלת קרוב או פסול לדין, פסק השו"ע שיכול לחזור בו המקבל פסולי עדות עד גמר דין, והוסיף הרמ"א: "מיהו אם הם ממונים בעיר או טובי העיר, לא יוכל לחזור, דכן נוהגים, דכל מה שאדם מקבל לפני ראש העיר, שלא יוכל לחזור בו".

והסמ"ע שם ס"ק יב הוסיף: "וכל דבר שנעשה בפני שלושה אינו יכול לחזור, וכן פסק הגה' מרדכי הראשונות בפ' דבבא מציעא, והביאו הבית יוסף והדרכי משה לקמן סימן שלג ס"ה, וכל דברי הקהל גם כן אין צריכים קניין, כגון שפטרו אחד ממסים וכיוצא בזה".

יוצא אפוא שהתחייבות אדם בפני ממונים בעיר או טובי העיר מחייבת, ומכח הלכה זו באו לחדש בשו"ת ישכיל עבדי ח"ז חו"מ סימן א' ובשו"ת ציץ אליעזר חלק יב סימן עד ובחלק טז סימן נג הובאו כולם בעטרת דבורה סימן כד, שכל שכן אם ההסכמות היו בפני בית הדין, שההסכמות מחייבות אף בלא קניין. ולשון ישכיל עבדי "פשוט דאישור בית הדין הוא עדיף טפי מז' טובי העיר", ואף העטרת דבורה הסכים עמהם ותמך יסודותם.

עיקר דבריהם מכח דברי הלבוש בסימן קסג שכתב שדברי הקהל אינם צריכים קניין משום "דהוי כאילו נעשו בבית הדין, ומה שנעשה בפני בית הדין אין בו חזרה". ברור אם כן שכח בית הדין יפה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מכת טובי העיר, ואם בטובי העיר א"צ בקניין קל וחומר שזה הדין בבית הדין, שהרי טובי העיר יונקים כוחם מכך שנחשבים כבית דין כזה. ובספר עטרת דבורה הוסיף שכן גם דעת נחל יצחק סימן כב, וכן הוא בחזון איש חלק חו"מ בבא בתרא סימן ד ס"ק כב. ובסוף הביא שגם בספר ערך שי חלק חו"מ סימן סו ס"א נימק דין זה של טובי העיר בכך שנחשבים כבית דין לעניין זה.

אלא שהדבר צריך תלמוד, כסימן יב ס"ז פסק המחבר: "אף על פי שנתרצו בעלי דינין בפשרה בבית הדין, יכולים לחזור בהם, כל זמן שלא קנו מידם, דפשרה צריך קניין, אפילו בשלושה".

מוכח א"כ שקבלה בפני בית הדין אינה מספקת ויש צורך בקניין, ובוודאי בטובי העיר אף אם קיבלו עליהם פשרה אין צורך בקניין. עניין זה מפורש בסמ"ע סימן כב ס"ק יא: "לא יוכל לחזור. פירוש אפילו אם קבלם לדין ועשו פשרה וכו'". כלומר, לא זו בלבד שאינו יכול לחזור אם קבלם שיפשו, אלא אף אם קבלם לדין, והחליטו טובי העיר לעשות פשרה קבלתו מועילה ואינו יכול לחזור בו.

אם כן חזינן שכח טובי העיר עדיף על כח בית הדין, ואם כן כיצד ניתן לומר שאם בטובי העיר כך קל וחומר בבית הדין.

בהלכה נוספת יפה כח טובי העיר מבית הדין שקבלה בפניהם מועילה ואינו יכול לחזור בו גם קודם גמר דין ואילו בפני בית הדין יכול לחזור בו עד גמר הדין (לא בעניין פשרה, שם, גם לאחר גמר ההכרעה יכול לחזור בו אם לא נערך קניין). וכן דייק העיר שושן מדברי הרמ"א בסימן כב, ואילו קבלת פסול או קרוב בבית הדין בלא קניין מועילה כדי שלא יוכל לחזור בו רק לאחר גמר דין. וכן הוא בש"ך סימן כב ס"ק יב. ואמנם בציץ אליעזר חלק טז סימן עד בסופו ציין זאת, וצ"ע א"כ כיצד טובי העיר שנחשבים כבית דין עדיפים על בית דין.

ברור אם כן שכח טובי העיר אינו יונק מכת בית הדין אלא גם מכת בית הדין, דהיינו קבלת התחייבות שנעשתה בפני טובי העיר מחייבת משום שכך היה המנהג. ומנהג זה התקבל משום שלטובי העיר יש במידה מסוימת גם כח של בית הדין לעניין הפקר בית דין. אולם אין ספק שללא המנהג לא היה די בכך, והראיה הברורה היא שאין זכר לדין זה לא ברמב"ם ולא בשאר הפוסקים המפורסמים כיון שמעיקר הדין הוא אינו נכון אלא משום שזה היה המנהג במקומות מסוימים כך התקבל ונראה שמנהג זה התפשט גם במקומות אחרים.

כעין זה כתב בשו"ת אבני נזר חו"מ סימן ג שם כתב: "דאע"ג דהדיינים נתקבלו מרצון כל בני העיר, אין דינם כז' טובי העיר, דאין מדמין בדבר שהוא רק מנהג". בהמשך הביא גם את דברי הישועות ישראל סימן כב ס"ק ב שפקפק אם מנהג זה נוהג בכל מקום וגם בזמן הזה.

סוף דבר, ברור לחלוטין שאין לבית הדין אותו דין שנאמר לגבי טובי העיר (ובודאי שכח טובי העיר אינו יונק את כוחו מכת בי"ד, ולכל היותר ניתן לדמות בי"ד לטובי העיר), וגם אם קיבלו הצדדים קבלה שבאופן עקרוני אינה מחייבת אותם, גם אם קיבלו זאת בפני בית הדין אין לכך נפקות והיא עדיין אינה מחייבת.

קבלה בפני טובי העיר מחייבת אך ורק בשל כך שזה היה המנהג. וידוע שהמנהג מחייב משפטית ועל כעין זה נאמר שהמנהג עוקר הלכה.

אמנם נראה שהנהג בערכאות שיפוטיות הוא שאין צורך בקניין וכאשר מקבלת הערכאה השיפוטית הסכמות הצדדים וקובעת אותן כהחלטה אין יכול לחזור בו מי מן הצדדים לאחר מכן, אין מושג של קניין בערכאה שיפוטית שאינה בית דין.

מעתה ניתן לומר שכשם שהמנהג מחייב כאשר קיבלו בפני טובי העיר כך נכון שהיום המנהג ברור שקבלה בפני ערכאה שיפוטית והדבר נכתב בהחלטת בית הדין מחייב, ולא ניתן לחזור מכך לאחר

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מכך. גם הערת האבני נזר שלא ניתן לדמות מילתא למילתא בדבר שעיקרו מנהג, אינו נכון בנידון דידן כיון שאין צורך לדמות אלא כל רואה יבחין שבכל הערכאות השיפוטיות אין כלל קנין.

גם האב, המבקש לחזור בו מהסכמתו, לא טען כלל שיש צורך בקנין. לדעתו, החלטת בית הדין לא חייבה את הצדדים, אלא שלחה אותם לערוך את ההסכם ובכלל זה גם ניתנה האפשרות לכל אחד מהם לחזור בו.

טענת התובע שבית הדין לא קיבל את ההסכמות כדבר מחייב אלא שלח את הצדדים לערוך הסכם נדחתה כבר, ובית הדין הבהיר שהצדדים נשלחו לצורך כתיבת הדברים בצורה מסודרת ולא כגיבוש ההסכמות.

לא למותר להסביר את הרציונל שהסתתר אחרי הצעת בית הדין. לצדדים כאמור שני ילדים האחת בגירה והשני קטין. האב הסכים שיש לחייבו כמקובל עבור ילדו הקטין בסך של 1400 ₪ ועבור בתו הבגירה שהיא כעת חיילת שליש מהסכום הנ"ל. בנוסף לנ"ל, יש להוסיף תשלום עבור חלק הבן במדור ומחציות מתשלומי חינוך מיוחדים, חוגים והוצאות רפואיות חריגות. בית הדין לקח בחשבון גם את העובדה שהאב נפגש עם ילדיו מעט מאוד יחסית לאבות אחרים המשלמים את סכומי המזונות שבהם נקב, וברור שבשל כך הנטל הכלכלי המוטל על האם גדל.

בהנחה ששכירות הדירה הינה בסך של 2000 ₪ (לאחר ניכוי הסיוע שאותו מקבלת האם), יוצא אפיה שסעיף המדור הינו בשווי של כ-660 ₪. לזה יש להוסיף סך של 1400 ₪ למזונות הבן, וזה מסתכם בסך של 2060 ₪. אם נוסיף לכך מחציות ותוספת מסויימת עבור הטיפול הכמעט מוחלט של האם בילדים, ללא סיוע מצד האב, לא מוגזם להעריך זאת בסך של כ-500 ₪ לחודש.

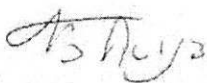
בשל כך הציע בית הדין שבהסכמה יקבלו הצדדים הערכה זו, שסכום המזונות יהיה גלובלי בסך של 2,500 ₪ עבור הבן, והם אכן קיבלוהו ובדברי האב נאמר כמעט מפורש שהוא מבין שאם יקבל את ההצעה לא יוגדלו משמעותית זמני השהות שלו עם הילדים.

לסיכום בית הדין סבור שקבלת הצדדים כפניו מחייבת כאשר הדברים נכתבו בהחלטת בית הדין על אף שאילו היה חוזר בו מי מהם בעודו לפני בית הדין היה הדבר מתקבל. על כן הכרעת בית הדין היא שהאב חייב בסכום הנ"ל ועל באי כוח הצדדים לגבש זאת בכתב. לא למותר לציין שאפשר שכך היה נפסק גם ללא הסכמת הצדדים בשל הסיבות שנימנו בפסק הדין.

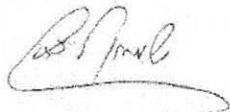
ההחלטה מותרת לפרסום לאחר השמטת פרטי הזיהוי של הצדדים.

נחתם דיגיטלית ע"י הרב שמעון לביא בתאריך 20/08/2018 19:06

ניתן כיום ט' באלול התשע"ח (20/08/2018).

הרב דניאל כ"ץ

הרב שמעון לביא

הרב ישי בוכריס

העתק מתאים למקור
יהודה דוקס, המזכיר הראשי